

Květen 2020

Ježíš k nám přišel jako zmrtvýchvstalý Pokoj zavřenými dveřmi a my mu na základě této zkušenosti svěřujeme všechny, jejichž srdce je zatím uzavřené jako ty uzavřené dveře: jen díky (naší) důvěře může Pán vstoupit jednou i jejich zavřenými dveřmi a rozzářit se v nich jako Láska, kterou nakonec správně „přečtou“ (pochopí)! Důvěra v Ježíšovo Srdce činí zázraky. Chraňme si velikonoční Pokoj – Ježíše v srdci – a nebojme se milovat vše a všechny, tedy nebojme se zároveň vše a všem odpouštět. Často totiž máme odpustit (ne jako ti, kteří se nechají „spravedlivě“ odprošovat, ale proto), aby Ježíš v našem srdci skrytý mohl tomu danému člověku odpustit. Bůh v nás, v našem lidství ukrytý, touží právě přes naše lidství přistupovat k těm, které potkáváme a kteří, aniž by to věděli, touží po jeho Srdci. A Pán-Srdce vstupuje do srdcí ostatních právě skrze ty, ve kterých je plně skrytý! Ten, kdo je plný Ježíšova Srdce, je vlastně živým svatostánkem, v němž On přebývá láskyplně a mocně.

Kostely jsou nyní sice opuštěné, uzavřené, ale vzkříšený Ježíš prochází i těmito zavřenými dveřmi, aby se dostal jak k těm, kteří bez něj nemohou být, těší se na něj a vyhlíží ho, tak k těm, kteří být to nevědí, vnitřně prahnou po lásce. Ze svatostánků chrámů vchází Ježíš do svatostánků lidských srdcí a tak, jak je uchováván v kostelích, chce být uchováván rovněž v našich srdcích – živých svatostáncích – které svou přítomností proměňuje do stále plnější krásy! To největší, co může Ježíši nyní (v těchto dobách) církev (utvořená z živých kamenů) darovat, je důvěra v jeho Srdce. On nám dal vše – nyní mu máme dát vše my: stát se živou eucharistií, a tak procházet celý den, ať už jsme „doma“, nebo na „ulici“. Máme být živou eucharistií, sluncem, které je světlem a teplem – druhé hřeje, a přitom je nepopálí! To je „ignaciánsky služebnická“ (ohnivá) pomoc dnešnímu světu: nechat druhým ve vyvstalém tichu světa zaslechnout stálý tep Lásky.

Ten, komu v srdci bije Boží Srdce, tento tep slyší a vnímá, dýchá Ježíšovu Lásku, rozumí a to je pro druhé sálající navigační jistota. „Stálá modlitba srdce“ dnes tak důležitá, nastane, když se naše srdce z lásky (kvůli Srdci) roztluče. A aby nepřestalo tlouci, to zajišťuje vnitřní „žár“ (udržovaný pohledem do Ježíšova Srdce) – pak z nás létají jiskry, které jsou světlem a teplem pro druhé, nepálí, ale zahřívají: musí to ale zevnitř žhnout přítomností Pánova Srdce v tom našem. Jsme tak živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvím, které přináší duchovní oběti a život druhým (srv. *1Petr 2,5*).

Ježíšovo Srdce viditelně zmasakrované na křížové cestě ani po velikonočním oslavení již nemá stěny, je dokonce nadále probodené, roztržené a rozdrcené, aby z něj (až do konce světa) prýštila Láska (Krev) – napravo, nalevo, na hodného i nehodného – aby Láska zalévala celý svět! Pán chce po nás totéž: abychom byli prosáklí oslavenou (již proměněnou, přijatou, usmířenou, pochopenou) bolestí

životních bodavých, řezných, drtivých ran, aby ani naše zmasakrované srdce nemělo zdi, a proto z něj mohla prýštit krev-láska jako z cedníku a vylévala se do dnes ztichlého a ustrašeného světa v momentu nejpříhodnějším, kdy se lidstvo definitivně vrací k Otci! To je naše kněžská spolu-slужba Krve, služba eucharistie, služba ohně Lásky: privilegium posledních dní před příchodem Pána, který s námi a za námi vyšel z kamenných staveb a prochází se skrze naše srdce – živé svatostánky – po světě, aby přitáhl na své Srdce dělníky poslední minuty. Nyní je blahoslavený ten, kdo ví, co se pod povrchem (v Duchu a Pravdě) děje!

Pro dnešní dobu si vymodleme to nejpříhodnější: posílení ohně Lásky, abychom byli tam, kde je živý Pán, který propojuje „chrám i ulici“! Prosme o pronikavý pohled do středu Ježíšova Srdce, kde najdeme jeho nejhlubší touhu: neztratit nikoho z těch, které mu Otec dal! Prostředky k tvořivému naplnění tužeb Pánova Srdce (vzhledem k situaci – druhému příchodu Pána) už dostaneme – každý Služebník podle toho, jak je stvořen.

S. Luisa Karczubová

* * *

Pán vstal z mrtvých: Aleluja! Radujeme se z toho stále znova! Jeho Srdce opět bije z lásky ke každému z nás! Jeho Srdce je svobodné, zářící ohněm lásky Ducha Svatého na celý svět! Svobodné srdce je zářící, není spoutané, jde stále vpřed. Srdce, které jde vpřed, také dobře stárne, protože stárne jako dobré víno. Když dobré víno stárne, stává se lepším. Avšak srdce, které nezáří, je jako špatné víno. Čím více čas plyne, tím více se kazí a stává se octem. Kéž nám Pán dá duchovní obezřetnost, abychom dobře chápali, kde máme své srdce, k jakému pokladu přilnulo. Kéž nám dopřeje zbavit jej pout – je-li spoutáno, aby se stalo svobodným, zářícím, podobným Srdci Zmrtvýchvstalého, aby dávalo krásné štěstí Božích dětí: onu pravou a radostnou svobodu. Tento měsíc je také měsícem Panny Marie: můžeme se stále dívat na ni, jak statečně nese v úplném tichu Bílé soboty víru celé církve! Ona ví (nejen věří), že Kristus vstane z mrtvých. Kéž by také nás, podle jejího vzoru, zaplavil pokoj plný důvěry v Boží slova lásky o tom, že se k nám vrátí, že opět přijde, aby nás všechny přivinul do své náruče, že se blíží Den, kdy ho uvidíme tváří v Tvář!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Řeknu vám jednu věc: nebuďte tvrdohlaví jako Petr. Nechte si umýt nohy. Pán je váš služebník, On je vám nablízku, aby vás obdařil silou tím, že vám umyje nohy. A tak – s tímto vědomím, že potřebujete umýt – velkoryse odpouštějte! Odpouštějte! Mějte srdce velkorysé v odpouštění. To je

míra, kterou bude naměřeno nám. Jak jsi odpouštěl, tak ti bude odpuštěno: toutéž měrou. Nemějte strach odpouštět. Buďte odvážní, riskujte v odpouštění, abyste těšili. Pán chce zůstat s námi v eucharistii: my se stáváme živými svatostánky v Pánu, neseme Pána s sebou. To je tajemství chleba a vína, Pána s námi, v nás a uvnitř nás.

